

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ
κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ
ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
«ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ»
ΣΤΟ ΜΕΓΑ ΣΥΝΟΔΙΚΟ
ΤΟΥ ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΚΥΚΚΟΥ
ΣΤΙΣ 28 – 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2019**

Ἐκφράζω τή χαρά καί τήν εὐαρέσκειά μου γιά τό παρόν διήμερο Διεθνές Συνέδριο, τό ὁποῖο ἔχει ὡς θεματική ἐνότητά του: «Μοναχισμός καί σύγχρονος κόσμος», καί τό ὁποῖο διοργανώνουν ἀπό κοινοῦ οἱ Ἱερές Μητροπόλεις Λεμεσοῦ καί Ἀμαθούντος, Κύκκου καί Τηλλυρίας, καί Ταμασοῦ καί Ὁρεινῆς, καί τό Συνοδικό Γραφεῖο Μοναχισμοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Συνάμα, ἐγκάρδια καλωσορίζω στήν Κύπρο, «τήν νήσον τούτη τῶν Ἁγίων καί Μαρτύρων», τήν εὐσημη παρουσία τῶν ἐντίμων Ἐκπροσώπων τῆς ἀδελφῆς καί ὁμοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καί εὐχομαι τήν, σὺν Θεῷ, εὐόδωση καί καρποφορία τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου.

Ἔχει χαρακτηρισθεῖ, καί αὐτός ὁ προσδιορισμός εἶναι θεόσδοτος καί νοηματικά ἀκριβής, ὅτι ὁ Μοναχισμός ἀποτελεῖ «τράπεζαν μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος» (Παρ. 9,3).

Καί τούτο, γιατί οἱ δαιτυμόνες του, ὄντας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπλέγουν ἐκούσια νά ἀσκήσουν τήν «ισάγγελον πολιτείαν» καί νά ἀποκτήσουν τήν «ἀγίαν γνώσιν καί ἐμπειρίαν», δεδομένα, τά ὁποῖα καί εἶναι «μυρίων ἀγαθῶν περιεκτικά», κατὰ τόν λόγο τοῦ Ὁσίου Νείλου τοῦ Ἀσκητῆ.

Ὡστόσο, τῆς ἀγίας καί ἀγγελικῆς διαγωγῆς πραγματευτῆς καί μύστης τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, μέ τήν κάθετη καί τήν ὀριζόντιά της διάσταση, ἀποβαίνει μόνον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θέτει ὡς «τετράδομον θεμέλιον» τοῦ μοναχικοῦ του οἰκοδομήματος, κατὰ τόν ἡμέτερον Ἅγιο Νεόφυτο, τήν ὑπακοή, τήν ἐγκράτεια, τήν ὑπομονή καί τήν ταπεινώση.

Ἔτσι, ὁ Μοναχισμός ἀναδεικνύεται, ὡς περιεκτικό χάρισμα καί συνιστᾶ «σημεῖον» τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο, τόν «ἐγγύς καί τόν μακράν», διαχρονικά. Καί ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας αὐτό καταμαρτυρεῖ καί βεβαιώνει.

Ναί. Δέν εἶναι ἡ εὐδοκίμηση στή Μοναχική Πολιτεία, ἡ ὁποία καί ἀνέδειξε τούς Μεγάλους Πατέρες καί Διδασκάλους, ἀλλά καί Ἁγίους, τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι καί ἀποβαίνουν «φωστήρες ἐν κόσμῳ» καί μέ τούς θεοπρεστάτους λόγους τους καί μέ τό πανάρετο παράδειγμά τους ὑπάρχουν θεοσήμαντες σάλπιγγες τῆς Ἐκκλησίας στήν Οἰκουμένη;

Δέν εἶναι τό Πανδιδακτήριο τοῦ Μοναχισμοῦ, τό ὁποῖο καλλιέργησε καί παρήγαγε τήν ἀφθονία τῶν γραμμάτων τῆς Θεολογίας, τά ἱερά θησαυρίσματα τῆς Ὑμνολογίας, τόν πλούτο τῆς Εἰκονογραφίας καί τό θεοπρεπές τῆς Φιλανθρωπίας, ὅπως καί τίς παρακαταθήκες τῶν Γραμμάτων, τῶν Τεχνῶν καί τῆς Παιδείας;

Ἡ, ἀκόμη, καί σήμερα, δέν εἶναι οἱ ἐραστοί αὐτῆς, τῆς κατά Θεόν φιλοσοφίας, οἱ ὅποιοι ἐξακολουθοῦν νά διακρατοῦν καί ἀναδεικνύουν αὐτή τήν ἱστορική πορεία καί προσφορά τοῦ Μοναχισμοῦ, ἐπαληθεύοντας, μέ τήν καθόλου ἄσκησι καί πολιτεία τους, τόν λόγο τοῦ Κυρίου, ὅτι ἀνήκουν στούς «φρονίμους καί πιστούς οἰκονόμους» (Λουκ. ιβ' 42), οἱ ὅποιοι πολυπλασιάζουν τά θεόσδοτα στόν ἄνθρωπο τάλαντα; (Ματθ. κε' 15 κ.έ.).

Καί τό πολυσήμαντο καί πολυσχιδές ἔργο τοῦ Μοναχισμοῦ εὐρίσκει τή σύνοψη καί τήν κατάφασί του στόν διαχρονικό ρηματικό λόγο ἑνός μεγάλου Μοναχοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, ὁ ὅποιος δηλώνει: «Φῶς Μοναχοῖς Ἄγγελοι, καί φῶς τῶν ἐν κόσμῳ (ἀνθρώπων) Μοναχοί»!

Ἐχοντας ὑπόψη τό Πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ καί τό ἔγκριτο τῶν Εἰσηγητῶν του, εἶμαι βέβαιος, ὅτι μέ τίς εἰσηγήσεις καί μέ τίς γόνιμες ἐρωτήσεις καί παρεμβολές τῶν Συνέδρων του, θά ἀνταποκριθεῖ στίς προσδοκίες τῶν Διοργανωτῶν του, οἱ ὁποῖες καί ἀποσκοποῦν στήν ἀνάδειξη τοῦ μεγέθους καί τῆς συμβολῆς τοῦ Μοναχισμοῦ στόν σύγχρονο κόσμο.

Ὅμως, ἀγαπητοί Σύεδροι, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, νιώθω βαθύτατη τήν ἀνάγκη, προτοῦ ἐγκαταλείψω τό Βῆμα αὐτό, νά ἐκφράσω τίς ἀγωνίες καί τούς φόβους μου, γιά τήν ὀδυνηρή κρίση, πού διέρχεται σήμερα ἡ Ὁρθοδοξία μας, μία ἐπικίνδυνη καί ἀδικαιολόγητη κρίση, πού ξέσπασε στούς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἐξαιτίας τῆς μή κανονικῆς ἀποφάσεως τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ.κ. Βαρθολομαίου νά ἀναγνωρίσει τή σχισματική Ἐκκλησία τοῦ Κιέβου καί νά χορηγήσει τό, οὕτω καλούμενο, «Αὐτοκέφαλο» στήν Οὐκρανία, χωρίς τήν ὁμόφωνη κανονική παράδοσι καί τή διαχρονική ἐκκλησιαστική πράξι.

Αὐτή ἡ τραγωδία τῆς διαίρεσης, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀπειλεῖ νά σχίσει τό Σῶμα τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ζοῦμε σήμερα γεγονότα, πού μᾶς ὑπενθυμίζουν τίς παραμονές τοῦ μεγάλου σχίσματος τοῦ 1054, τό ὁποῖο δίχασε τόν οἰκουμενικό Χριστιανισμό σέ Δυτικούς Καθολικούς καί σέ Ἀνατολικούς Ὁρθοδόξους, μέ ὅλες τίς μετέπειτα τραγικές συνέπειες.

Ἦδη τό ἐπάρατο σχίσμα, πού ἀπειλεῖ τήν Οἰκουμενική Ὁρθοδοξία, μετά καί τή συστράτευσι τῶν Προκαθημένων Ἀλεξανδρείας καί Ἀθηνῶν μέ τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, ἐκκολάφθηκε καί βρίσκεται, ὄχι πρό, ἀλλά ἐντός τῶν πυλῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Γι' αὐτό καί δέν ἐπιτρέπεται σέ κανένα καί ἰδιαίτερα σέ ἐμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους μοναχοὺς, πού ἀποτελοῦμε τήν ἐμπροσθοφυλακή τῆς Ἐκκλησίας μας, νά παραμείνουμε ἀπαθεῖς καί ἀσυγκίνητοι, μπροστά στό σημερινό δραματικό ἀδιέξοδο, πού βιώνει ἡ Ὁρθοδοξία μας.

Ὅφείλομε ὅλοι νά μετασχηματίσομε τήν παθητική ἀγωνία μας σέ ἐνεργή ὑπευθυνότητα. Ὅφείλομε, πρωτίστως ἐμεῖς οἱ μοναχοί τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, νά ἐλκύσομε, μέ τήν ἀγωνιώδη ἔκρηξι τῆς ὀλονύκτιας προσευχῆς μας, τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί τόν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε οἱ ἡγέτες τῆς Ὁρθοδόξιας, οἱ

Προκαθήμενοι τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μας, μέ ἀγάπη κενωτική καί φρόνημα ταπεινό καί θυσιαστικό, νά ἀκούσουν τή φωνή τοῦ Κυρίου, κατὰ τήν ἀγωνιώδη ἐκείνη προσευχή του, «ἵνα πάντες ἐν ὧσι» (Ἰω. ιζ' 21), καί νά ὑπερβοῦν ἀνεπίτρεπτους ἐγωϊσμούς, ἐμμονές καί ἀρχομανίες καί νά ξεκινήσουν ἕναν ἀδελφικό πανορθόδοξο διάλογο, γιά τήν ὑπέρβαση τῆς παρούσης κρίσεως, πού ἀπειλεῖ τήν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁφείλουν οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ἐκκλησιῶν μας, σέ ἕνα διάλογο εἰλικρινοῦς ἀγάπης καί ταπεινώσης, καί χωρίς τήν ἐπήρεια ἐξωτερικῶν πολιτικῶν δυνάμεων καί τήν ἐμπλοκή γεωστρατηγικῶν καί γεωπολιτικῶν συμφερόντων, νά προσφέρουν στήν Ἐκκλησία μας τήν εὐώδη μαρτυρία τῆς ἐνότητας, γιατί δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε, ὅτι ἡ ἀμαρτία τοῦ σχίσματος εἶναι ἀθεράπευτη καί ἀσυγχώρητη.

Μόνο ἂν λειτουργήσει καί πάλιν ἡ βασιική ἀρχή τῆς συνοδικότητος, στήν ὁποία πάντοτε στηριζόταν ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, μπορεῖ νά δοθεῖ διέξοδο στό σημερινό ἀδιέξοδο, πού ἀπειλεῖ τήν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Εὐχομαί ὁ πανοικτίμων καί πανάγαθος Κύριος νά δώσει «σύν τῷ πειρασμῷ καί τήν ἔκβασιν» (Α' Κορ. ι' 13).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Μέ τίς σκέψεις αὐτές σᾶς χαιρετίζω καί πάλι μέ ιδιαίτερη χαρά καί ικανοποίηση, εὐχόμενος τήν εὐόδωση τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου μας.

Τό πνεῦμα τῆς ἀγάπης καί ἡ χαρά τῆς ἀδελφοσύνης μας θά σᾶς ἀγκαλιάζουν ὅλους σέ ὅλο τό χρονικό διάστημα τῆς ἐδῶ παρουσίας σας.

Σᾶς εὐχαριστῶ.